

'mijn zoon
is dromerig'

COLUMN

ADD

TEKST & FOTO: STERRE HUNNIE

Uren kan hij voor zich uit staren, verzonnen in zijn eigen gedachten, levend in zijn eigen wereld. Dat luiden of bewegingen leiden hem niet af, niets lijkt hem uit zijn 'trance' te kunnen halen. Als ik zacht zijn arm aanraak, kijkt hij mij verschrkt aan. Hij ontwaakt uit zijn dagdroom en heeft de afgelopen minuten gewoonweg gemist. Hij heeft niets gehoord, niets gemerkt, niets gezien. Dat ik naast hem zit, komt als een elektrische verassing en ook het glas met limonade op tafel lijkt uit het niets te voorschijn gekomen te zijn.

Hugo is tien jaar en sinds een jaar of drie weten wij dat hij ADD heeft. Lange tijd hebben wij ons afgevraagd wat er toch met hem aan de hand was. Dagdromen was normaal en complete gesprekken met meekrijgen - terwijl hij naast ons zat - gelukwilde regelmatig. 'Is Outlands vragen "wat eten we vanavond?" en dan nog totaal vermist zijn als het beloofde avondeten op tafel staat. In het begin twijfelden wij regelmatig aan onszelf. Waren wij niet duidelijk geweest? Of hadden wij het gewoonweg niet verteld? Maar geleidelijk realiseerden wij ons dat het niet aan onze opvoeding lag, maar aan Hugo's karakter'. Toen de resultaten op school dreuzacht achteruit liepen, was het tijd om iets te ondernemen.

Met zijn leerkraft hebben wij veel gesprekken gehad om duidelijk in beeld te krijgen waar hij precies tegen aanklopt en wat zijn valkuilen zijn. De kleurrijke kunstwerken aan de muur zijn voor veel afleiding, evenals prachtige schilderijen werken op de ramen. Hugo heeft nu een plaats in de klas waar hij zo min mogelijk wordt afgeleid door zijn omgeving, zonder het echt saaie voor hem te maken. Verder tot zijn leerkraft gaat op of de opdrachten ook echt duidelijk zijn en of hij de beschrijving van de taken snapt. Door met maatjes te werken in de klas, leert hij gestructureerd te werken en opdrachten af te ronden. En regelmatig bespreken wij samen hoe het gaat en wat wij nog eventueel kunnen aanpassen.

Doordat Hugo niet druk is of veel aandacht vraagt, is het negeren vaak

een valkuil. Het is zo makkelijk om hem rustig te laten zitten, dwalend in zijn eigen droomwereld. Maar niet als al onze andere kinderen heeft hij de aandacht hard nodig. Het was even zoeken naar dingen die hij echt leuk vind om te doen. Momenteel is het koken en bakken. Nieuw slijken is het super gezellig om samen in de keuken te staan, maar onze koelkast is ook nog soms weleens gevuld met de lekkerste gebakjes. ●

Sterre Hunnie is moeder van Victor (13), Hugo (10) en Sam (5). Hugo en haar echtgenoot hebben beide de diagnose ADD. Over de op's & downs van ADD is hun grint boekje zo inmiddels twee boeken geschreven.